

TRYBUNA MAZOWIECKA

Warszawa, ul. Wspólna 61

F2M

wydanie
270 11 / 12 -11-72

Nr z dn

Reżyseria Macieja Z. Bordo-
wicza, scenografia Otto Axe-
ra, opracowanie muzyczne
Jerzego Tyszkiewicza.

Napisana przez autora
prawdopodobnie w r. 1623

„GWIAZDA SEWILLI”

Były to czasy, gdy dwie potęgi morskie rywalizowały ze sobą, by wreszcie zmierzyć się i doprowadzić do upadku jednej z nich po klęsce, która nie była wynikiem bitwy, ale walki z nie mniej groźnym żywiołem, jakim jest morze. Były więc to czasy Wielkiej Armady hiszpańskiej i całkowitej jej zagłady gdy płynęła na podbój Wielkiej Brytanii. W Anglii żył i tworzył Szekspir, w Hiszpanii Lope de Vega, dwaj najwięksi dramaturdzy w dziejach teatru. I chociaż nie znali się ze sobą, każdy z nich napisał wiele dramatów i komedii, które stały się dorobkiem już nie Hiszpanii i Anglii, ale całej ludzkości.

Lope de Vega był niewątpliwie tytanem pracy, napisał bowiem, jak obliczają jego biografowie, co najmniej 1700 sztuk, z których do naszych czasów dotrwało tylko 470 utworów. (Szekspir pozostawił ich po sobie tylko 37). Był twórcą tzw. „komedii płaszcza i szpady”, utworów scenicznych charakteryzujących się żywiołową akcją, nasyconą melodramatem, przygodą, ludowością. Pisał dla współczesnej mu publiczności — zaznaczał to wielokrotnie — że celem jego twórczości jest pisanie sztuk dla przyjemności ludzi. A że ówczesna publiczność domagała się od „swego” autora sztuk lirycznych, nasycił je rzewną nutą, nie rezygnując jednocześnie z realizmu. Były to więc utwory sentymentalne, ale także bardzo realne, prawdziwe, śmiałe, ostre w spojrzeniu na rzeczywistość, w jakiej żyli Hiszpanie, lud, kupcy i grandowie. Nie oszczędził także i władców Hiszpanii, ukazując ich szlachetność, dzielność, ludzkie przywary, podłość, ukryte za blaskiem korony...

Z premierą „Gwiazdy Sewilli” Lope de Vega wystąpił ostatnio Teatr Ziemi Mazowieckiej. Przekładu komedii i jej adaptacji dokonał Aleksander Maliszewski.

przenosi nas w czasy króla Sancho IV, zwanego Dzień-
nym, wsławionego w wal-
kach z Maurami w końcu
XIII wieku, ale także wład-
cy okrutnego, dwulicowego,
bezwzględnego zarówno dla
wrogów, jak i swych podda-
nych. Dramat, jaki rozegrał
się w Sewilli, a którego głów-
nymi bohaterami byli król,
dwaj rycerze i piękna Es-
trella przetrwał nie tylko w
sztuce Lope de Vega, ale i
opowieściach mieszkańców
Sewilli. Jeszcze przed wojną
pokazywano turystom zwie-
dzającym domy, w których
mieszkali bohaterowie dra-
matu.

„Komedia bohatera w 2
częściach” — jak brzmi pod-
tytuł „Gwiazdy Sewilli” — o-
trzymała interesującą opar-
wę scenograficzną, nawiązu-
jącą do scenicznych tradycji
hiszpańskich z czasów Lope
de Vega, kiedy to wszystkie
komedie były przedstawiane
na podwórcach, a kamienice
stanowiły naturalne tło akcji
sztuki.

Reżyser nadał komedii do-
bre tempo, nie ma tu dłu-
żyzn, akcja toczy się wartko,
namiętności ludzkie, miłość
i nienawiść przeplata się ze
śmiechem i łzami. Przyjaźń,
podstęp, zdrada — błysk
szpady — śmierć, wszystko
jest prawdziwe, ludzkie,
wzruszające.

Poziom gry aktorów wy-
równany, interesująca krea-
cja Bronisława Surmiaka wy-
stępującego w roli Króla don
Sancho, z wdziękiem zagra-
ła rolę Estrelli Ewa Kania,
z innych ról — Witold Dębic-
ki jako Don Sancho Oriz (na
zmianę z Andrzejem Pru-
sem) i Krzysztof Kumor ja-
ko Busto Tabera. W pozos-
tałych rolach wystąpili:
Maria Pabisz-Korzeniowska,
Zofia Perczyńska, Aleksan-
der Sewruk, Jęzus Cywiń-
ski, Zdzisław Winiarczyk,
Jacek Brick, Fabian Kiebic,
Tadeusz Kosudarski, Jarema
Drwęski, Joanna Keller,
Maria Koranówna i Stani-
sław Adamski.

ANDRZEJ MARKIEWICZ